

værende Folkething, og var ogsaa kommet for i Landstinget, dengang Rigsdagens Møder bleve sluttede tidligt paa Foraaret 1852. En Folge af, at Loven saaledes ikke kom ud inden Finantsaarets Udløb, var, at den maatte omarbejdes, og den kunde, navnlig for Rigsdagen, som var samlet i Aaret 1852—53, først seent fremlægges, paa Grund af, at den Andeel, som der med Hensyn til dette Lovforslag skulde ydes fra Krigsministeriets Side, ikke tidligere kunde tilsendes. Naar Regjeringen saaledes har efterkommet den, samme ifølge vore Forhold paahvilende, Forpligtelse, at fremlægge et saadant Udkast til en Tillægsbevilling, saa har Regjeringen i mine Tanker gjort det, som væsentligst maa ligge den paa Hjerte. Om selve Tillægsbevillingsforslaget bliver til Lov, efter at nu engang de Udgifter, som deri staae opførte, aldeles nødvendigt have været afholdte, eller om det paa den Maade udsættes, som den ærede Rigsdagsmand, der idag har udtalt sig om dette Spørgsmaal, har foreslaaet, det forekommer mig i og for sig mindre kan ligge Regjeringen paa Hjerte. Altsaa jeg vil forsaavidt ikke have nogen væsentlig Grund til at modsætte mig det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand har gjort, men det forekommer mig egentlig ikke, at dette Forslag har saa Meget for sig, som den ærede Rigsdagsmand har antydnet. Den ærede Rigsdagsmand har selv fremhævet, hvorledes den tidligere Praxis i Rigsdagen var derimod, idet at et tidligere af ham foresat lignende Forslag var blevet forkastet med Hensyn til Tillægsbevillingen for 1850—51. De særegne Grunde, som der nu skulde være fremkomne, der skulde bevæge Rigsdagen til nu at gaae ind paa en anden Anskuelse af dette Forhold end tidligere, dem kan jeg dog ikke tillægge den Vægt, som den ærede Rigsdagsmand har formeent, at der tilkommer dem. Sammenfatter man, hvad egentlig Hovedgrunden skulde være til at gaae den af ham antydede Vej, er det den, at denne Sag vil frembyde store Vanskeligheder, ikke blot, naar den behandles efter det nu foreliggende Lovforslag, men ogsaa, hvis Sagen behandles, efterat Statsrevisionens Bemærkninger og Ansettelser for Finantsaaret 1851—52 — hvis

vi da endnu befinde os under lignende constitutionelle Forhold som de nærværende — ere indkomne. Den ærede Rigsdagsmand har derfor egentlig kun betragtet det som en Lettelse, der skulde opnaaes ved nu at udsætte Sagen, idet det da kunde være at haabe, at man saa kunde drage den endelige Afgjørelse hen til et Tidspunkt, hvor vi stode saaledes i Henseende til vore Forfatningsforhold, at man kunde lade dette Forhold passere; dette var igrunden Dvintesentsen af hans Uttringer. Hvorvidt man finder dette rigtigt og hensigtsmæssigt, det maa jeg ganske overlade til det ærede Thing selv at bedømme; de Grunde, der ere anførte derfor, kan jeg imidlertid ikke lade gjælde. Den Omstændighed, at en Deel af Regnskabet for 1851—52 allerede er revideret, det kan jo dog ikke være nogen Grund imod nu at behandle dette Forslag, thi dette maa jo netop lette Behandlingen heraf; men at man paa den anden Side i denne Lettelse med Hensyn til visse Dele skulde søge Argumenter for at udsætte hele Sagen, til Regnskabet var revideret, det kan jeg ikke ganske erkende; thi det vilde saa være ligesom at forandre den Anskuelse, man tidligere har havt, nemlig at, naar Regjeringen forelægger et saadant Forslag, som det nærværende, skal man, saa godt man kan, gaae ind paa det, og vedtage, hvad man af Forslaget vil bevilge og hvad man ikke vil bevilge. Den ærede Rigsdagsmand har ogsaa fremhævet adskillige Enkeltheder i Krigsministeriets Andeel i det foreliggende Lovforslag, nemlig i § 8, som Beviser for hans Mening. Dette troer jeg nu imidlertid ikke, at han har havt fuldkommen Grund til. Det er ganske vist, at Krigsministeriets Andeel i dette Budget upaatvilelig er det, der frembyder de største Vanskeligheder, ligesom det ogsaa var denne Andeel, der ved Sagens tidligere Behandling i Aaret 1852 gav Anledning til de fleste Discussioner; men jeg kan dog ikke dert, at der i dette Budget indeholdes Vanskeligheder, finde en tilstrækkelig Grund til at udsætte Sagens Behandling, medmindre at man i denne Udsættelse vil see det første Skridt til Sagens Hengælgelse ganske og aldeles. Finder man, at det kan være rigtigt, saa har jeg naturligvis